

Hladni rat

2018, drama

režija: Pawel Pawlikowski

glavni glumci: Joanna Kulig i Tomasz Kot

Slikovno-glazbena priča o čovjekovoj nemoći da se protiv sebe izbori za sebe

Priča govori da je Wiktor pijanist i dirigent koji istražuje i probire narodni seoski glazbeni izričaj i sirove prirodne talente izvođača. Odabrano brusi i lašti do vrhunskog sjaja. Tako mu je zasjala i Zuzana. Djevojka nježnog nevinog izgleda, ali snalažljiva, poduzetna i intrigantne povijesti. Njih dvoje su sudbinski upućeni na trajno zajedništvo koje kontinuirano biva osujećivano ostvarenim ili neostvarenim bjegovima od ovoga ovdje i neostvarenim potragama za onim tamo. Može li takva nebrojeno puta ispričana priča ipak biti Priča? Pawlikowski zna da može kad ju prožme strunama euforične glazbe i majstorskih slika.

Glazba prati priču (ili priča glazbu), raste, razvija se, sazrijeva i opčinjava. Zvonki folklorni napjevi doživljavaju režimske intervencije i tjeraju na bijeg i potragu za umjetničkom slobodom. Na mjestu žuđene slobode ritmovi jazza, klasike i rocka odaju razigranost, čak raskalašenost. Emocije Zule i Wiktora ne prate tu veselost. Napokon zajedno nakon godina razdvojenosti i potraga u njima jednakim žarom gori poriv da se bježi i traži. Klub L'Eclipse i svojim nazivom ukazuje na beznadnost. (Ekliipsa je zatamnjene izazvano preprekom između izvora svjetlosti i objekta). Zula i Wiktor su samima sebi te prepreke.

Slike su crno-bijele i teško bi ih bilo zamisliti izvan tog spektra. Nizovi fotografija starog formata se tečno prelijevaju u film pa se onda taj film izlije u niz fotografija i tako naizmjenice slaže album koji dokumentaristički zrači sivilom atmosfere hladnoratovskog vremena i neizglednosti sretnijeg života.

Isprepletene uvjerljive slike, prelijepa glazba i priča čine nedjeljivu cjelinu s neprestano prisutnim žudnjama, bjegovima i traganjima bez izgleda za ostvarenje. Ironična je njihova dosljednost u traženju boljega i bježanju od sebe. Niti na samom kraju života ne propuštaju priliku za bijeg pa bilo to samo na drugu stranu ceste. Ne bi Zula i Wiktor našli svoju sreću niti da su živjeli u nekom drugom prostor-vremenu. Oni svoju bol i patnju nose duboko u sebi, njeguju je i vole strastveno i više od same ljubavi.

Vesna Valić

Projekt Filmski kritičar 54+